

Hvönn skulu vit fara til?

Jesus segði við teir tólv: „Vilja tit eisini fara burtur?“ Símun Pætur svaraði honum: „Harri, hvönn skulu vit fara til? Tú hefur orð hins æviga lívs?“ Jóh. 6,67-68.

Stundum er Jesus populerur. So leingi menniskju sleppa at gera sær sítt egna bílæti av honum, er tað ikki torført hjá teimum at tosa gott um hann og síggja tann stóra týdning, hann hefur. Men tá ið tað kemur fram, hvat Jesus veruliga sigur og stendur fyri, og hann krevur, at menniskju taka støðu til at fylgja honum, tá eru tað mong, sum halda seg aftur. Tá gongur hann teimum ov nær.

Hetta er onki nýtt. Soleiðis var eisini á Jesu døgum. Einaferð tá ið hann gjørði eitt undur, sum nógv varð tosað um, flokkaðust fólk um hann fyri at lurta eftir honum. Men tala hansara fall fleiri teirra fyri bróstið, og tey søgdu: „Hetta er hørð tala; hvør kann orka at lurta eftir hesum.“ Síðani fóru teir haðani, ein fyri og annar eftir. At enda stóðu bara teir tólv eftir. Tá vendi hann sær móti teimum og spurdi: „Vilja tit eisini fara burtur?“

Jesus bønandi og bað ikki lærusveinarnar um at verða verandi; men hann gav teimum eitt greitt val. Kanska merktu teir eisini, at tað rykti í teir; tað var ikki altíð lætt at vera í Jesu fylgi. Kanska sóu teir onkran fara, sum teimum dámdi. Hví kundi hann ikki vera minni krevjandi?

Men svarið hjá Pæteri var púra greitt: „Hvönn skulu vit fara til?“ Hetta var ikki eitt uppgevandi svar frá einum lærusveini, sum hefur kastað frá sær, men eitt svar frá einum, sum er sannførdur um, at tað, sum Jesus hefur at geva, fekst ikki frá

nøkrum øðrum. Bara hann hefur orð hins æviga lívs, og bara hann er tann, sum Gud hefur valt út til at breiða út boðskapin um frelsu og sælu.

Um vit síggja, at tað er frelsu og ævigt lív, sum okkum tørvar, er onki val. So er ongin annar at fara til uttan hann, sum Gud hefur sent. Hvønn skulu vit fara til? *So má tað ganga, sum tað kann, hóast tað av og á kann kosta nakað at vera í fylgi hansara.*

*Tú kemur ei uttan um Jesus,
um tú inn til lívið vilt gá.
Um hann tær ei sjónina gevur.
Guds ríki tú ikki kanst sjá.*

Hin hvíti steinurin

Dr. G. Campbell Morgan

Í 2. kap. í Opinberingini vers 17 stendur: „Tí, sum sigrar, honum skal eg geva av hinum fjalda „manna“, og eg skal geva honum hvítan stein, og á steinin nýtt navn skrivað, sum eingin kennir uttan tann, sum fær tað.“

Tað er ikki heilt greitt, hvat ið hvíti steinurin merkir, og fleiri ymiskar frágreiðingar eru um hann. Sjálvur haldi eg, at allar hava tær okkurt viðismikið í sær. Her vil eg taka fyra ymiskar tulkingar fram.

1. Ein hvítur steinur varð givin manni, sum hevði verið í rættinum og har vorðin fríkendur og reinsaður fyri allar skuldsetingar.

2. Hvítur steinur varð givin honum, sum vendi sigrandi heim úr krígnum, og steinurin var tí eitt slag av heiðursmerki, eitt sigurstekin.

3. Ein hvítur steinur varð givin manni sum tekin um, at hann var gjørdur til frælsan mann í býnum. Tað var tekin um, at hann var heiðursborgari.

4. So er tað ein frágreiðing, sum eg haldi er vakrari, meira innilig enn allar hinar. Tað var ein fýrakantaður, flatur, hvítur steinur, sum menn nevndu „Ternings-Brøðralag“. Tvey fólk, tveir vinir, brutu ein sovorðnan stein í tvey petti. Hvør teirra tók sítt petti og skrivaði navn sítt á tað, og so skiftu teir um pettini. Kanska hittust teir báðir ongantíð aftur. Men steinurin gekk í arv frá faðir til son, og soleiðis kundi tað halda á í ættarlið.

Um so tvey fólk möttust, og báðir partar hövdu hvør sín hálva hvíta stein, og pettini passaðu saman, so skapaðist beinanvegin eitt varandi vinalag grundað á tað, sum einaferð langt, langt síðani var stovnað. Eg haldi, at hesir fyra týdningarnir allir eru hugsandi.

Tá ið vit taka samanum, er hvíti steinurin eitt tekin um frí-døming, rættvísgerð, sigur, sigursfrøi mótvegis øllum figgindum og borgaraskapi; tí frælsa borgaraskapinum í Guds staði og at enda tekn um ævigt vinalag. Mítt navn er skrivað á hansara hálva stein, og navn hansara er skrivað á tann hálva hvíta steinin, sum eg havi.

Tað er ein álvarsom læra vit fáa í hesum brævinum. Jesu Kristi meinigheit má ikki innan fyri sínar múrar góðtaka tey, sum linka um tað kristna sannleiks-kravið. Tað vandamikla við hesi læruni er tað lokkandi og villleiðandi, sum líka til okkara dagar hevur verið ein hóttan móti meinigheitini, at um bara tú hevur ta røttu læruna, so hevur tað ikki so nógv at siga, hvussu gjølla tú tekur tað við lívinum.

Men Harrans segl hevur tvær síður. Á aðrari síðuni stendur: „Harrin kennir síni.“ Á hinari síðuni: „Hvør tann, sum nevnir navn Harrans, skal halda sær frá órættvísi.“ 2. Tim. 2,19.

Effie Campbell týddi.

Profetiska orðið gongur út

„Sefarad“ er eitt gamalt navn fyri Spania og verður brúkt um teir sefardisku jødarnar, sum vórðu herleiddir til Spania ár 70 e.Kr., tá ið Titus hersetti Jerusalem við 80.000 monnum og javnaði hann býin við jørðina. – 600.000 jødar blivu dripnir í krígunum og lógu sum lík í Jerusalems gøtum. Teir flestu, sum sluppu livandi frá tí, vórðu seldir sum trælir til Italia og Spania, og 100.000 jødar vórðu í hesum sambandi fluttir úr Jerusalem og blivu galaitrælir.

Í hesum døgum flyta teir sefardisku jødarnir aftur til Ísraels. Tað, sum er áhugavert í hesum sambandi, er, at Óbadia profetur, sum skrivaði sína bók í 400-árunum f.Kr., profeterar um hetta: „Hini herleiddu úr Jerusalem, sum eru í Sefarad, skulu taka í ogn býir Suðurlandsins.“ Obad. 1,20 V.D.

Hetta profetaorðið, sum er skrivað fyri meir enn 2.000 árum síðani, gongur nú út. Hesir jødar flyta til Negev oyðimørkina í sunnara parti av Ísrael. – Harrin, Gud okkara, er stórir.

Effie Campbell týddi.

Lítur frameftir við sorg og gleði

Ein gomul kona situr og hugsar um lívið og um tað, sum kemur aftaná. „Tað størsta er, at eg skal síggja Jesus, sum hann er,“ sigur henda 85 ára gamla konan, sum framvegis livir væl og klárar seg sjálv.

„Í mínum yngri árum hugsaði eg ikki so nógv um deyðan, men nú ið eg eri vorðin gomul, sita vit, sum eru á mínum aldri, ytst á bonkinum, og tí hugsu eg meira um endan. Men eg eri trygg í at vita, at eg eri í Guds hond. Eg hvíli í, at hann hevur alt vald í himli og á jørð, og at hann hevur seinasta orðið,“ sigur hon.

Hon er takksom fyri, at hon hvønn morgun frísk kann fara av songini.

Hon sigur: „Eg eri 85 ára gomul, havi havt eitt gott lív, og eri ikki bangin fyri at doyggja; men eg eri hørm um at skulla skiljast frá mínum børnum, tí tey eru ikki við á vegnum. Eg biði hvønn dag um, at Gud fer at náa teimum við frelsu síni. Og um at eg má sleppa at síggja tey á vegnum, áðrenn eg skal hiðani. Men um ikki tað, so at eg má mæta teimum har heima hjá honum – frelst av Guds náði.“

Sum Lot er ein mynd upp á ein verðsligan kristnan, er eisini hjúnalagið hjá Ábraham við Hagar verðsligt og ein menniskjanslig loysn. Menniskju hava sjáldan tíð at bíða eftir Gudi.

e. c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

26. mai	Tekstur: Jóh.13,1-17;	bíbliuorð: Jóh.13,15.
2. juni	Tekstur: Áps. 1,6-11;	bíbliuorð: Áps.1,8b.

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 12

9. júní 2019

79. árg.

Jesus kemur inn á gólvið

Og hann skundaði sær og fór niður og tók ímóti honum glaður.

Og tá ið tey sóu hetta, vórðu tey øll illa við og søgdu: „Hann er farin inn hjá einum syndigum manni at gista.“ Men Sakeus steig fram og segði við Harran: „Sí, Harri, helmingin av ogn míni gevi eg fátækum, og um onkur er, sum eg av órættum havi tikið ov mikið frá, lati eg tað ferfalt aftur.“ Luk. 19,6-8.

Tað eru menniskju, sum beinleiðis ilskast, um tey síggja, hvør loyvir sær at kalla seg kristnan. Um tú kennir slíka ilskan, er tað umráðandi at spyrja Jesus, hvat hann sigur um slíkt. Tað er bara hann, sum kann geva nøkrum rætt at kalla seg kristnan. Ongin er tað av sær sjálvum. Her kunnu vit læra okkurt av tí, sum hendi, tá ið Jesus hitti Sakeus. Jesus steðgaði á og bað Sakeus koma niður úr trænum, tí í dag ætlaði hann sær inn á gólvið hjá honum. Men fólk ilskaðust inn á Jesus, tí hann fór inn hjá einum syndigum manni at gista. Hesi orðini vóru ikki vend ímóti Sakeusi. Tað var ikki hann, men Jesus, sum tók stig til vitjanina.

Hetta er týðningarmikið at hava í huga, um vit síggja, hvør ið tekur ímóti gleðiboðskapinum og fær dirvi at kalla seg kristnan. Vit undrast á, hvørjum Jesus fer inn á gólvið hjá, tá ið vit vita, hvussu tey fyrr høvdu livað. Men ongin orsök er at undrast inn á tey. Boðskapurin í evangelium er, at Jesus tekur ímóti syndarum – veruligum syndarum.

Áðrenn vit kortini argast av, at Jesus fer inn til syndarar, er orsök at undrast á, at hann kemur inn til okkara. Hóast vit hava fasaduna í ordan, veit tann, sum hyggur aftur um hana,

at tá ið saman um kemur, er ikki stórus munur á okkum og Sakeusi. Og har er, ið hvussu so er, eitt týdningarmikið ting, sum vit mugu siga um Sakeus: Hann gjørði nakað við sítt lív, tá ið Jesus kom inn í tað.

Hvussu nógv av slíkum sær Jesus hjá okkum? Latið okkum tí í staðin fyri at ilskast, undrast á, at Jesus er komin inn á gólvið hjá okkum – og takka honum fyri tað.

Hvaðani kom freistingin?

Tá ið Gud skapaði Adam og Evu, skapaði hann tey til at liva í ævir. Men freistingin – og harvið syndin og deyðin – kom inn í hesa verð við Evu, og tað gekk soleiðis fyri seg. Vit hava 10 boð, sum vit skulu royna at halda. Tey høvdu bara eitt boð, og tað var, at tey ikki máttu eta av einum ávísum træi, ja, ikki nema tað heldur.

Satan, sum var ein fallin eingil, vil ongum nakað gott, so hann royndi alt, hann kundi, at fáa menniskjuni at falla. Einasta staðið, har tað var ein møguleiki, var við hetta umrødda træið, og tí legði hann seg har og skapaði seg um til eina slangu, sum er snildasta djórið á markini. Onkur heldur, at slangur av fyrstan tíð vóru uppi í trøunum, tí tá ið slangan seinni fekk sín dóm frá Gudi, varð sagt við hana, at frá hesum degi skuldi hon krúpa á búkinum og eta mold.

Slangan liggur altso við góðum toli og bíðar eftir einum møguleika, og hann kemur. Ein dagin fer Eva út at spáka. Hon fer yvir til umrødda træið. Hon ætlar sær avgjørt ikki at eta av tí, bara hyggja at tí. Men tú, tað er ein vandamikil støða. Tá ið tú fert yvir at „hyggja“ at einum, so ert tú gliðin hálvan vegin oman eftir sliskuni. Freistingin er sterk, hon er sum ein magnet, og tú ert sum eitt jarnpetti. Kemur jarnpettið ov nær magnetini, svupp, so dregur hon tað til sín í einum taki, og tað var tað, sum hendi við Evu.

Vit mugu vera á varðhaldi og ganga langt uttan um tað, sum bindur okkum. Tað er so mangt, sum kann binda, ikki bara alkohol og rúsevni. Fyri rættiliga mongum árum síðani var her í Havnini ein maður, sum var so bundin av biografium. Hetta var, áðrenn sjónvarpið var sett á stovn. Hvørja viku varð ein

nýggjur filmur vístur í biografinum, og tá mátti maðurin frá húsum at síggja filmin. Hann var fullkomiliga niðurbundin av hesi lastini. Um hann vildi ella ikki, so rak hesin andin hann avstað.

So hendi tað, at maðurin varð frelstur. Hann sá, at hetta var ein avgudur, og hann vildi sleppa av við hann. Hann ræddist so illa biografín, at hann gekk í einum stórum boga uttan um hann. „Veitst tú, hvussu herviligur hin óndi er?“ spurdi hann einaferð. „Tá ið eg fari til altars og liggi á knæ við altarringin, tá koma allar tær fúlu og grovu myndirnar, sum eg havi sæð í biografinum, fram í hugan á mær.“ Nei, freistingin er ikki so at spæla við.

Effie Campbell týddi.

Eg síggi ikki teg, men Jesus

Ein lítil genta, sum lá og stríddist við deyðan, hugdi upp á mammu sína og segði: „Mamma, eg síggi teg ikki meira, alt rundan um meg myrknar.“ Hon lá eina løtu við eygunum saman, púra still, men knappliga læt hon eyguni upp og teskaði, meðan eitt dýrdarsmíl lýsti á andliti hennara: „Men eg síggi Jesus.“ Eina løtu aftaná læt hon eyguni aftur fyri seinastu ferð. Kanska gongst teimum fægstu soleiðis, sum tað gekst hesi lítlu gentuni. Nøkur uppliva myrkur kring seg, ja, kanska nívast av deyðaræðslu. Men eitt stendur fast, at hvussu so enn gongst, so er tað ikki tað mest avgerandi, um eg síggi Jesus seinastu løtu av lívi mínum, tí tað, sum ber av øllum er, at Jesus sær meg: „Sæt mig, så jeg ser dig, Jesus,“ syngja vit í einum donskum sangi, soleiðis, at eg kann vera vissur í, at um eg livi ella doyggi, ja, so eri eg hansara. Tað er tað, sum telur í lívsins síðstu løtu. Vit byggja ikki trúgv okkara á kenslur ella sjónir, men á tað, sum Jesus gjørdi fyri okkum.

Tí tað er vist, at um tað gongur upp ella niður, so hoyra vit Jesusi til. Hon sá Jesus. Gævi, at tað ongantíð verður so myrkt hjá tær ella mær, at vit missa Jesus úr eygsjón; men um so verður, at kropslig pína blindar sjón okkara, so minst til, at himmalski Faðirin mátti fara frá syni sínum, so hann mátti rópa: „Gud mín, Gud mín, hví fórt tú frá mær?“ Vit kenna svarið: *fyri at ongin av okkum skal verða gloymdur av honum ella sleptur upp á fjall.*

A. J.

Ongin kann tæna tveimum harrum

Ongin kann tæna tveimum harrum, tí at annaðhvørt vil hann hata annan og elska annan, ella vil hann halda seg aftur at øðrum og vanvirða annan. Tit kunnu ikki tæna Gudi og mammon. Matt. 6,24.

Stúran er ikki bara ónyttug, hon er eisini synd. Tá ið vit stúra, er tað tí, at vit tæna tveimum harrum samstundis, tæna heiminum og mammon, samstundis sum vit tæna Gudi. Og hetta kunnu vit ikki. Tá ið so mammon ikki er nóg stórir, koma tær stúranirnar, sum eru so ósigandi meinar.

Hesa syndina mugu vit siga frá okkum, tí at ongin kann tæna Gudi og mammon. Vit mugu annaðhvørt hata annan og halda okkum aftur at hinum, ella tæna øðrum og vanvirða hin. Líta vit á mammon, ivast vit um Gud.

Far tí frá mammon og halt teg aleina til Harran av øllum huga tínum og av øllum hjarta tínum! Hava vit heilhugað trúgv á Gud, sum klæðir liljurnar á bønnum og føðir himmalsins fuglar? Hann veit um alt, sum okkum tørvar til lívsins upphald, og alt hetta gevur hann okkum í stóru náði síni.

O, mannabarn! Hevði tú viljað lært av fuglinum og liljuni, og so trygdgott givið teg undir vilja faðirs tíns!

t. týddi.

SUNNUDAGSBLAÐIÐ

ynskir øllum eina gleðiliga Hvítusunnu

Heilsan Blaðstjórin.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

9. juni	Tekstur: Jóh. 16,5-15;	bíbliuorð: Jóh.16,13a
16. juni	Tekstur: Mark.12,41-44;	bíbliuorð: Matt. 7,7

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74